



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: JUDr. Z. A.**, nar. „X“, „X“, t.č. Ústav na výkon vazby a Ústav na výkon trestu odňatia slobody, Chorvátska 5, Bratislava, proti žalovanému: **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, Masarykova 31, Brno, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 25.2.2011, č.j. 1440/11-1500-506476,**

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce nevhodně podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 25.2.2011, č.j. 1440/11-1500-506476, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti platebním výměrům Finančního úřadu v Litoměřicích ze dne 22.9.2010, č.j. 83749/10/196961505290 a č.j. 83754/10/196961505290, kterými byl žalobce vyrozuměn o předpisu úroku z prohlední úhrady daňové povinnosti na dani z nemovitostí za zdaňovací období roku 2008 ve výši 4 234,- Kč a za zdaňovací období roku 2009 ve výši 328,- Kč.

Dne 1.1.2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o Finanční správě“), kterým byla zrušena všechna finanční ředitelství, včetně Finančního ředitelství v Ústí nad Labem. Podle ustanovení § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) ve spojení s ustanoveními § 5, § 7 písm. a), § 20 odst. 2 zákona o Finanční správě se

od 1.1.2013 místo původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem stalo žalovaným Odvolací finanční ředitelství.

Žalobce ve své žalobě uvedl, že namítá nikoliv nezákonný, ale především protiústavní postup Finančního úřadu v Litoměřicích jako orgánu státní moci České republiky.

Žalobce zdůrazňuje, že podstatou sporu není otázka výše daňové povinnosti žalobce, ale principiální posouzení, zda žalobci vzhledem k mezinárodním závazkům České republiky daňová povinnost vůbec svědčí, respektive zda za daných okolností není již samotné vyměření daňové povinnosti žalobci porušením mezinárodních závazků České republiky.

Žalobce uvedl, že již od roku 2000 je v souvislosti s vymáháním jeho pohledávek za Českou stranou sociálně demokratickou řadou státních orgánů perzekuován. Jsou mu především některými soudy zadržovány desetimilionové částky, které žalobci náleží. Tímto postupem byl žalobce zbaven možnosti dostát svým závazkům, a to i ve vztahu ke správci daně. Žalobce uvedl, že musí proti státu vymáhat náhradu jemu vzniklých škod způsobených státem a nárokovat odškodnění za nelidské zacházení, kterému je od roku 2000 vystaven.

Žalobce poukázal s odvoláním na čl. 10 Ústavy na protiústavnost postupu žalovaného jako orgánu veřejné moci, dovolal se soudní ochrany ve vztahu i k zákazu nelidského či ponižujícího zacházení a navrhl zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Původně žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Původně žalovaný uvedl, že dle § 15 odst. 1 písm. a) zák. č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitostí, je daň z nemovitostí splatná u poplatníků daně neprovozujících zemědělskou výrobu a chov ryb ve dvou stejných splátkách, a to nejpozději do 31. května a do 30. listopadu běžného zdaňovacího období. Nepřesáhne-li roční daň z nemovitostí částku 5 000,- Kč, je splatná najednou, a to nejpozději do 31. května běžného zdaňovacího období. Daň z nemovitostí za rok 2008 byla pravomocně vyměřena ke dni 31.1.2008 ve výši 14 672,- Kč a za rok 2009 byla pravomocně vyměřena ke dni 1.7.2009 ve výši 1 739,- Kč. S ohledem na skutečnost, že žalobce daň z nemovitostí za roky 2008 a 2009 splatnou nejpozději ve výše uvedené lhůtě běžného zdaňovacího období neuhradil, došlo k prodlení, za které vznikl ve smyslu ust. § 63 odst. 1 zák. č. 337/1992 Sb. (dále jen „daňový řád“), dopadajícím na předmětnou právní věc úrok z prodlení. Správce daně úrok z prodlení spočítal podle ust. § 63 odst. 2 daňového řádu a o jeho přepisu vyrozuměl žalobce v souladu s ust. § 63 odst. 7 daňového řádu platebními výměry na úrok z prodlení. Podle ust. § 63 odst. 1 daňového řádu je daňový dlužník v prodlení, nezaplatí-li splatnou částku daně nejpozději v den její splatnosti a podle odst. 2 téhož ustanovení se úrok z prodlení počítá za každý den prodlení počínaje dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně, a to ode dne původního dne splatnosti. Z uvedeného vyplývá dle původně žalovaného, že prodlení v platbách daně z nemovitostí na zdaňovací období roku 2008 a 2009 má za následek úrok z prodlení a že napadené platební výměry byly vydány v souladu s příslušnými právními předpisy. Žalobcova námitka a tvrzení předložené v žalobě tudíž nemá oporu v tom, že by žalobci daňová povinnost nesvědčila. Původně žalovaný uvádí, že námitky žalobce v tomto směru nemají opodstatnění a jsou dle původně žalovaného nedůvodné.

Původně žalovaný trvá na tom, že v dané věci postupoval zcela v souladu s platnou právní úpravou a žalobce nebyl nijak zkrácen na jeho zákonných právech.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, neboť žalobce ani původně žalovaný se po řádném poučení, že mohou vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Jedinou konkrétní námitkou žalobce vztahující se k dané věci je námitka, že v důsledku zadržování vysokých částek některými soudy, byl zbaven možnosti dostát svým závazkům vůči správci daně. Tato námitka by mohla mít relevanci jedině v případě, kdyby bylo možno daňové povinnosti uhradit započtením pohledávek. Otázkou možnosti započtení soukromoprávních pohledávek daňového subjektu vůči daňovým povinnostem se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 20.12.2012, č.j. 1 Afs 93/2012-39. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že způsob placení daně kogentně stanovuje § 59 odst. 3 daňového řádu, který jako možnosti placení daně uvádí: „a) na příslušný účet správce daně vedený u poskytovatele platebních služeb, b) v hotovosti, c) kolkovými známkami, stanoví-li tak zvláštní předpis; každý správce daně, u něhož připadá v úvahu placení kolkovými známkami, je povinen mít přiměřenou zásobu kolkových známek a prodávat je daňovým dlužníkům, d) platebními známkami, jde-li o úhradu daní do územních rozpočtů a stanoví-li tak zvláštní předpis, e) přeplatkem na jiné daně“. Pohledávky žalobce, na které ve své žalobě poukázal, je nutno považovat za eventuální soukromoprávní pohledávky žalobce za Českou republikou. Nelze je tedy považovat za přeplatek na dani. V takovém případě dle závěrů Nejvyššího právního soudu obsažených ve výše citovaném rozsudku nelze uplatnit způsob placení daně stanovený v § 59 odst. 3 písm. e) daňového řádu. Stejně tak nelze započtení soukromoprávní pohledávky podřadit pod žádný z dalších zákonných způsobů placení daně. Nemožností vzájemného započtení soukromoprávní pohledávky a daňové pohledávky, jež má veřejnoprávní charakter, vyslovil ve své judikatuře i Ústavní soud (viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 229/98 a nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 226/98).

Dále soud uvádí, že v případě, že by žalobce v důsledku zadržení vysokých částek soudy neměl dostatečné finanční možnosti k úhradě daňových pohledávek, mohl využít možnosti obsažených v daňovém řádu spočívajících např. v možnosti požádat o poseckání daně, povolení splátek či prominutí daňového nedoplatku. Nedostatek finančních prostředků nelze v žádném případě považovat za důvod k tomu, aby byla rozhodnutí o vyměření daňových povinností nezákonná či v rozporu s ústavním pořádkem České republiky.

Tuto námitku tedy soud vyhodnotil jako zcela nedůvodnou.

Dále soud konstatuje, že kromě výše uvedené námitky žaloba předložená žalobcem soudu obsahuje obecné a nikterak obsažné tvrzení žalobce o porušení ústavních principů, které však neobsahuje jediný řádný důvod, pro nějž žalobce napadal žalobou napadené rozhodnutí. Žalobce převážně argumentoval skutečnostmi, které s posuzovanou věcí vůbec nesouvisí. Tato tvrzení žalobce tedy soud nevyhodnotil jako žalobní body, a proto se k nim v tomto rozsudku nebude nijak vyjadřovat.

S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že věcně relevantní námitka žalobce nebyla shledána jako důvodná. Samotná podaná žaloba proto není důvodná, a soud ji tedy ve výroku ad I. rozsudku podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu vůbec nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 28. května 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová